μος άντίδρασις. Ούδὲν διετυπώθη ἄνωθεν αὐστηρὸν σχόλιον. Ούδὲ ἴχνος δυσαρεσκείας ἐξεφράσθη. Ούδεὶς ὑπουργός, ούδεὶς ἀρμόδιος ἐφάνη νὰ συνεκινήθη ἢ, ἔστω, νὰ ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ περίφημον «σχέδιον» παρεδόθη ἐκπρόθεσμον, οὕτως εἰπεῖν, κατὰ ἓξ ὁλοκλήρους μῆνας. Εἰλικρινῶς ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν, πολὺ περισσότερον δὲ νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν κυβερνητικὴν ἀδράνειαν, ἀδιαφορίαν καὶ μακαριότητα ἐπὶ ἑνὸς τόσον σημαντικοῦ ζητήματος. Ἀλλὰ καὶ σημαντικὸν νὰ μὴ ἦτο τὸ ζήτημα, ἡ καθυστέρησις δὲν παύει νὰ εἶναι τερατώδης. Καὶ νεμεσητή. Ἀπὸ τὰς μωρὰς παρθένους τοῦ Εὐαγγελίου μέχρι τοὺς μαθητὰς ποὺ δὲν παραδίδουν εἰς τὸν διδάσκαλον τὰς ἐργασίας των τὴν καθωρισμένην ἡμερομηνίαν, ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους ποὺ προσέρχονται εἰς τὰς ὑπηρεσίας των ἀργοπορημένοι, μέχρι τοὺς προϊσταμένους ποὺ παραμελοῦν νὰ ὑποβάλουν ἓν ὑπόμνημα, νὰ στείλουν μίαν ἐπιστολήν, νὰ συντάξουν μίαν ἔκθεσιν ἐντὸς τῶν ἐπιβαλλομένων ὑφ' ἑκάστης περιπτώσεως προθεσμιῶν, ἀπὸ τοὺς ἁπλοῦς ἀνθρώπους, τέλος, οἱ ὁποῖοι ἀφικνοῦνται εἰς τὸν σταθμόν, ἀφοῦ τὸ τραῖνον ἔχει ἤδη ἀναχωρήσει, μέχρι τὰς τεχνικὰς ἑταιρίας, αἵτινες ὑφίστανται τὰς συνεπείας (ποινικὴ ρήτρα, κ. λ.) τῆς ἀδυναμίας των νὰ συμπληρώσουν τὸ ὑπὸ κατασκευὴν ἔργον ἐντὸς τῶν τακτῶν χρονικῶν ὁρίων, ἀνέκαθεν, παντοῦ καὶ εἰς οἱανδήποτε ἐκδήλωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου οἱ καθυστεροῦντες κολάζονται. Εἴτε ὑπὸ τῶν προϊσταμένων των, εἴτε —μὴ τιθεμένου θέματος ἢ μὴ ὑπάρχοντος προϊσταμένου— ἐκ τῶν πραγμάτων. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐκπροθέσμου παραδόσεως ὑπὸ τοῦ ΚΕΠΕ τοῦ «σχεδίου προγράμματος» καὶ καθυστερήσαντες ὑπάρχουν καὶ προϊστάμενοι. Κολασμὸς δὲν θὰ ὑπάρξῃ; Ἡ τοὐλάχιστον, ποιά τις ἀντίδρασις τῶν κυβερνώντων εἰς τὴν προκλητικῶς, θὰ ἐλέγομεν, πλημμελεστάτην ἐκτέλεσιν, ὑπὸ τοῦ Κέντρου Ἐρευνῶν, μιᾶς τόσον σπουδαίας διὰ τὸν τόπον μας ἀποστολῆς;

Ἐνδέχεται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ πανταχοῦ παροῦσα — ὡς ἐξιλαστήριον θῦμα— πολιτικὴ κρίσις τοῦ τριμήνου Ἰουλίου - Σεπτεμβρίου ὡς ἐπιχείρημα τῶν ἀπολογητῶν τοῦ ΚΕΠΕ διὰ τὴν δικαιολόγησιν τῆς καθυστερήσεως. Καί, βεβαίως, οὐδεὶς πρόκειται νὰ πεισθῇ, διότι δὲν εἶναι τόσον εὔκολον νὰ λησμονηθῇ ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ ἐποπτεύοντος εἰς τὴν ἐκπόνησιν τοῦ προγράμματος κ. Α. Παπανδρέου καθορισθεὶς πέρυσι χρόνος περατώσεως τῆς σχετικῆς ἐργασίας ἔκειτο πρὸ τῆς 15ης Ἰουλίου. Ἀλλαχοῦ ἐπομένως πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν τὰ αἴτια τῆς δυστοκίας τῶν ἐγκεφάλων τοῦ Κέντρου Ἐρευνῶν. Εἰς τὴν ἀδυναμίαν τῶν ἀλλοδαπῶν ἐμπειρογνωμόνων καὶ τῶν ἡγουμένων τοῦ ΚΕΠΕ ἑλλήνων ξένης προελεύσεως (συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ κ. Α. Παπανδρέου) νὰ προσαρμοσθοῦν πρὸς τὸ (κακὸν ὁπωσδήποτε) κλῖμα τῆς γραφειοκρατίας τῶν διαφόρων ὑπουργείων, πηγῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν στοιχείων, βάσει τῶν ὁποίων κατηρτίσθη τὸ σχέδιον προγράμματος. Δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν μὲ αὐτὸ ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχον ἐξομοιωθῇ ἐκεῖνοι —ποιοτικῶς ἢ ὡς πρὸς τὸν βαθμὸν ἀποδόσεως— μὲ τὴν θλιβερὰν γραφειοκρατίαν, ἀλλ' ὅτι ὤφειλον νὰ τὴν λάβουν ὡς δεδομένον καὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ προσπαθήσουν νὰ τὴν ἐξουδετερώσουν κατὰ τὸ δυνατὸν —ὡς ἀνασχετικὸν παράγοντα— διὰ τῆς ἀσκήσεως διαρκοῦς καὶ ἐντόνου πιέσεως μέσῳ τοῦ τότε Ἀναπληρωτοῦ ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ προβοῦν ἐγκαίρως —πολὺ πρὸ τοῦ Ἰουλίου— εἰς σχετικὰς ἀνακοινώσεις καὶ —φυσικά— νὰ ὑπολογίσουν τὸν χρόνον ποὺ θὰ ἀπητεῖτο διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐργασίας των λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν δυσκινησίαν τῆς κρατικῆς μηχανῆς. Οὐδὲν ἐκ τῶν δύο ἔπραξαν. Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἡ βραδύτης τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν διαφόρων ὑπουργείων ποὺ ἐξηγεῖ (δίχως νὰ δικαιολογῇ) τοὺς μανδαρίνους — ἐπιστήμονας τοῦ ΚΕΠΕ. Εἶναι, ὡς φαίνεται, καὶ ἡ ἀδυναμία των νὰ ἀνταπεξέλθουν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑφηλῆς καὶ δυσχερεστάτης ἀποστολῆς των. Δὲν γνωρίζομεν ποῖαι εἶναι αἱ πολυδιαφημισθεῖσαι γνώσεις των, οὔτε ποίας μεθόδους χρησιμοποιοῦν, οὔτε βάσει τίνος συστήματος ἐργάζονται. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ οὐδεὶς δύναται πλέον νὰ ἀγνοῇ εἶναι ὅτι ἡ ἐπιμελῶς τοποθετηθεῖσα ἐπὶ τοῦ Κέντρου Ἐρευνῶν (ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως Παπανδρέου) λεοντῆ ἀνηπάγη ἀπὸ τὸν ἄνεμον τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος καὶ ἀπέμεινεν ἐκτεθειμένον τὸ ἀκλεὲς σαρκίον... Ὁ θρῦλος τοῦ «πρωτύπου», τοῦ «συγχρονισμένου», τοῦ ἄριστα ἐπηνδρωμένου» ἐθρυμματίσθη. Καὶ τὸ ΚΕΠΕ σήμερον, μετὰ τὴν τραγικὴν ἀνικανότητα (καὶ ἀδιαφορίαν καὶ ἀναίδειαν, διότι ἄλλως θὰ ἔσπευδε νὰ παράσχῃ ἐξηγήσεις διὰ τὴν ἀπίθανον καθυστέρησιν), ἣν ἐπέδειξε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κυρίου ἔργου τῆς ἁρμοδιότητός του —ἀπολέσαν τὴν ἐξέχουσαν θέσιν του εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἑλλήνων καὶ εἰς τὸν κρατικὸν μηχανισμόν— σκολιόν, βραδύστροφον, μὲ ἔκδηλα τὰ συμπτώματα ἐλεφαντιάσεως καὶ ἀρτηριοσκληρώσεως, προστίθεται εἰς τὴν θλιβερὰν χορείαν τῶν λοιπῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν. Εἶναι κρῖμα τόσα χρήματα, τόσος θόρυβος, τόσαι ἐλπίδες νὰ συνθέσουν ἕνα ἀπογοητευτικὸν πομφόλυγα. Ἐπειδὴ ὅμως συνήθως αἱ γενικότητες δὲν ἀποδίδουν πλήρη δικαιοσύνην, ἐπειδὴ ἀσφαλῶς ὑπάρχουν περισσότερον καὶ ὀλιγώτερον ὑπεύθυνοι —καὶ «ἀθῶοι» ἀναμφισβητήτως—, ἐπειδὴ πιθανῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τοῦ ἀπαραδέκτως ἐκπροθέσμου «σχεδίου» νὰ φωλεύουν καὶ ἐνδιαφέρουσαι ἀτασθαλίαι (διότι ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν τύπον ὅτι ἀντὶ νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀποστολήν των στελέχη τινὰ τοῦ Κέντρου Ἐρευνῶν ἐπιδίδονται ὑπερζήλως εἰς τὴν συγκέντρωσιν στοιχείων καὶ τὴν κατασκευὴν ἐπιχειρημάτων πρὸς ἐφοδιασμὸν τοῦ ὁτὲ ἀπολογουμένου διὰ τὰ σφάλματά του, ὁτὲ κατηγοροῦντος, ἐνώπιον τῆς Βουλῆς ἢ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων, οἰκονομικοῦ Καισαρίσκου τῆς Ε.Κ.), δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ κοινὴ γνώμη ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν νὰ προβῇ ἄνευ τριψεργίας εἰς ἐμπεριστατωμένην ἔρευναν καὶ ἐξέτασιν τοῦ θέματος. Καὶ νὰ ἐπιβάλῃ ἀδιστάκτως κυρώσεις, ἐὰν πρέπει, ὁπωσδήποτε δὲ νὰ θέσῃ τὸ ΚΕΠΕ ὑπὸ τὸν ἄμεσον καὶ αὐστηρὸν ἔλεγχόν της, ἵνα ἐξαλείψῃ οὕτω τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἀνδρεοπαπανδρεϊκοῦ παρακρατισμοῦ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΙ ΚΥΡΩΣΕΙΣ

Εἴπομεν ὅτι δὲν γνωρίζομεν τὰς βασικὰς γραμμὰς τοῦ «σχεδίου προγράμματος ἀναπτύξεως». Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία ὅτι τοῦτο, ἐξ ὁλοκλήρου ἢ κατὰ μέγιστον μέρος, ἔχει κατ-αρτισθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῆς κυβερνήσεως Παπανδρέου καὶ δὴ τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀνδρέου Παπανδρέου ἀκολουθηθείσης καὶ κηρυσσομένης. Καὶ ναὶ μὲν τὸ «σχέδιον» δὲν καθίσταται ἄχρηστον ἐκ μόνου τούτου τοῦ γεγονότος (διότι θὰ περιλαμβάνῃ ἀσφαλῶς καί τινας θεμελιώδεις, ἀντικειμενικὰς κατευθύνσεις), ἐπιβάλ-ται ὅμως ἡ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως —καὶ μετὰ συνεργασίαν μὲ τὰ λοιπὰ ἐθνικόφρονα κόμματα καὶ ἐκπροσώπους τῶν παραγωγικῶν τάξεων— ἐπεξεργασία του μὲ σκοπὸν ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπιφέρῃ τὰς ἀπαραιτήτους μεταβολὰς καὶ βελτιώσεις, ὅπου δεῖ, ὥστε νὰ τὸ προσαρμόσῃ πρὸς τὰς συνθήκας τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου, τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως καὶ τὰς ἐπιταγὰς τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπαλλάξῃ τοῦτο τῶν ἐπιδράσεων τοῦ παπανδρεϊκοῦ πνεύματος σπατάλης καὶ τῶν ἄλλων παραφυάδων τοῦ «ἐλεγχομένου πληθωρισμοῦ», τὸ καταστήσῃ, τέλος, —εἰς τὴν ὁριστικήν του μορφήν— γνώμονα ρεαλιστικὸν καὶ ὄχι πυξίδα ὁδηγοῦσαν εἰς ἐντυπωσιακὰς καὶ ἀνωφέλους οὐτοπίας. Καὶ μολονότι πρέπει νὰ ἀποφύγῃ παντὶ τρόπῳ τὰς προχειρότητας —διότι βαρύτανται καὶ πολύπλοκοι θὰ ἦσαν αἱ ἐπιπτώσεις τούτων, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ μακροπροθέσμου προγραμματισμοῦ— καλὸν εἶναι νὰ μὴ βραδύνῃ νὰ τὸ παρουσιάσῃ πρὸς συζήτησιν καὶ ψήφισιν εἰς τὴν Βουλήν. Ἓξ μῆνες εἶναι ἤδη ὑπεραρκετοὶ ὡς «περγαμηναὶ καθυστερήσεως».

ΤΑΧΕΩΣ, ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΠΡΟΧΕΙΡΩΣ

Τρεῖς μῆνας μόνον κατέχει ὁ κ. Τούμπας τὸν θῶκον τοῦ ὑπουργοῦ Βιομηχανίας, ἐπὶ τρεῖς μῆνας, μόνον, ἀσχολεῖται (ἐπισήμως τοὐλάχιστον) μὲ τὸν λαβύρινθον τῶν βιομηχανικῶν ζητημάτων τοῦ τόπου. Καὶ ὅμως, ἐντὸς τοῦ τόσον βραχέος αὐτοῦ διαστήματος — τὸ ὁποῖον ἄλλοι, νέοι εἰς

ΕΙΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

μίαν ἁρμοδιότητα, ὑπουργοὶ χρειάζονται διὰ νὰ κατατοπισθοῦν, στοιχειωδῶς, ὅσον ἀφορᾶ εἰς βασικά τινα περὶ τοῦ τεμένους, οὗ ἀνέλαβον τὴν εὐθύνην— κατώρθωσεν οὗτος ὄχι ἁπλῶς νὰ ἐξοικειωθῇ μὲ τὸ γενικὸν κλῖμα τοῦ βιομηχανικοῦ χώρου τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ μυστικὰ καὶ εἰς τὰ πολύπλοκα προβλήματα αὐτοῦ, ὄχι ὡς θεατὴς ἢ ὡς τύποις ἁρμόδιος, ἀλλ' ὡς ὑπεύθυνος ρυθμιστικὸς παράγων καί, τὸ κυριώτερον, ὡς ἀμέσως, εἰλικρινῶς ἐνδιαφερόμενος καὶ πονῶν διὰ τὴν τύχην τοῦ χώρου τούτου. Ἐπέδειξε δέ, πλὴν τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τοῦ ζήλου, καὶ κάτι περισσότερον: Ἱκανότητα νὰ συλλαμβάνῃ τὴν οὐσίαν τῶν βιομηχανικῶν θεμάτων εἰς τὰς διαφόρους ἐμφανίσεις, ἐξελίξεις καὶ διακυμάνσεις των, πρὸς τούτοις δὲ νὰ ἐπιλαμβάνεται αὐτῶν ἄνευ δισταγμῶν ἢ δειλίας (ὡς ἐκ τῆς δυστρόπου φύσεώς των) καὶ ἄνευ ἀναβολῶν καὶ καθυστερήσεων (τόσον συνήθων, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ ὑπουργείου), συγχρόνως, ὅμως, καὶ ἄνευ προχειρότητος καὶ «τσαπατσουλιᾶς» (αἵτινες συχνότατα εἰς τὴν χώραν μας συμβαδίζουν μὲ τὴν «ταχύτητα ἐνεργειῶν»). Ἡ ἑλληνικὴ βιομηχανία εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Τούμπα ἔχει εὕρει ἕνα στοργικὸν φίλον, ἕνα ἱκανώτατον ἡγέτην. Δὲν ἔλυσε, βεβαίως, οὗτος διὰ μιᾶς τὰ ἀγχώδη προβλήματα ποὺ κατατρύχουν τὸν ἐν λόγῳ τομέα. Τοιαῦτα μόνον οἱ ταχυδακτυλουργοὶ τῆς κυβερνήσεως Παπανδρέου ἐπιτυγχάνουν εἰς τὰ ρητορικά των πυροτεχνήματα. Ἀντιμετώπισεν ὅμως ἀποτελεσματικῶς μέγα ἀριθμὸν δυσχερῶν ζητημάτων, δώσας εἰς πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ρεαλιστικὰς καὶ ὀρθὰς λύσεις, ἐπὶ πλέον δὲ κατέβαλε φιλοτίμους προσπαθείας διὰ νὰ κρημνίσῃ τὸ φράγμα τῆς δυσπιστίας, τὸ ὁποῖον ἀνήγειρεν ἐντὸς τῆς παρελθούσης διετίας ἡ ἐξαλλος, μικρόνους, ἐμπαθὴς καὶ φαυλοθλιβερῶς «ἀντικαπιταλιστική» πολιτικὴ τοῦ κ. Ζίγδη. Καὶ νὰ σκεφθῇ τις ὅτι ὁ προσκείμενος εἰς τὸν κοῦφον παπανδρεϊκὸν θρῦλον οἰκονομικὸς Τύπος ὀδύρεται ἐπειδή, τάχα, ὁ κ. Τούμπας ἀπέτυχε (!), ἀπαιτεῖ δὲ ἀπὸ αὐτὸν νὰ «φιλοδοξήσῃ ὅπως παραδώσῃ ἔργον ὅμοιον ἐκείνου ποὺ παρέλαβεν (ἀπὸ τὸν κ. Ζίγδην)». Ἀλλοίμονον, ὅμως, ἐὰν αἱ φιλοδοξίαι ἀνδρῶν τῆς ἀξίας τοῦ νῦν ὑπουργοῦ Βιομηχανίας εἶχον ὡς στόχον των τὸ μηδέν.

Δὲν κατέπληξαν, βεβαίως, τοὺς διατηροῦντας ἀκόμη ἐπαφὴν μὲ τὴν σκληρὰν πραγματικότητα ἐθνικόφρονας τὰ προσφάτως ἐλθόντα εἰς τὴν δημοσιότητα στοιχεῖα, τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι δρώσας κομμουνιστικὰς ὀργανώσεις. Διότι πιθανῶς μὲν νὰ μὴ ἐγνώριζον οὗτοι ὅτι εἰς 7.000 ἀνέρχονται σήμερον αἱ ἐν λόγῳ ὀργανώσεις, ἐνῶ τὸ 1963 δὲν ὑπερέβαινον τὰς 1.400, ὅτι τὸ ἐρυθρὸν φουσᾶτον τῶν «Λαμπράκηδων» ἀριθμεῖ πλέον τῶν 35.000 «συντρόφων» (ἐξ ὧν 10.000 περίπου εἶναι τέκνα ἐθνικοφρόνων πεσόντα εἰς τὴν παγίδα τῆς ψευδοσοσιαλιστικῆς προπαγάνδας), ὅτι τέλος λειτουργοῦν εἰς τὸν τόπον μας πεντήκοντα ἐκδοτικοὶ οἶκοι —τῶν ὁποίων τὰ λογιστήρια ἐδρεύουν ἐν Μόσχᾳ (ἤ, μήπως, ἐνίων ἐκ τούτων, ἐν Πεκίνῳ;)— ἀσχολούμενοι ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν ἐκτύπωσιν διαφημιστικῶν φυλλαδίων (διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν κομμουνιστῶν «καὶ κρυπτοκομμουνιστῶν πρακτόρων), συντροφιστικῶν λογοτεχνικῶν ἔργων, ἐν ὀλίγοις δὲ ὁλοκλήρου τῆς πανσπερμίας τῶν κατακλυζόντων τὰ ἑλληνικὰ πεζοδρόμια, τὰ ἑλληνικὰ περίπτερα, τὰ βιβλιοπωλεῖα, ἀλλοίμονον δὲ καὶ τὰς ἑλληνικὰς οἰκίας κιτρινερύθρων ὀτὲ διαφωτιστικῶν, ὀτὲ ἐπιστημονοφανῶν, ἀνεξαιρέτως δὲ δημοκοπικῶν ἐντύπων. Πιθανῶς νὰ ἠγνόουν τοὺς ἀκριβεῖς ἀριθμούς, εἶχον ὅμως τόσας εὐκαιρίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν, νὰ ἀκούσουν, νὰ ἴδουν, νὰ αἰσθανθοῦν, νὰ διαπιστώσουν, εἰς ὅλας τὰς πτυχὰς τῆς ζωῆς τοῦ τόπου μας εἰς τὴν ὕπαιθρον καὶ εἰς τὰς πόλεις, εἰς τοὺς δημοσίους ὀργανισμούς, εἰς τὸν ἐργατικὸν συνδικαλισμόν, εἰς τὰς φοιτητικὰς ἐκδηλώσεις, εἰς τὸν στρατὸν καὶ εἰς τὰ σχολεῖα ἀκόμη, τὴν ὠργανωμένην —καὶ ὁλονὲν ἐντονωτέραν— παρουσίαν τοῦ ἄκρου ἀριστεροῦ στοιχείου, ὥστε οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί, ἐντυπωσιακοὶ τῷ ὄντι, νὰ μὴ ἐπιτείνουν ἀλλ' ἁπλῶς νὰ δικαιολογοῦν καὶ «τυπικῶς» —κατὰ πλέον συγκεκριμένον τρόπον— τὸ εἰς ἀμέσους ἐμπειρίας, καὶ ὄχι εἰς ἀπειλητικοὺς ἀριθμούς, θεμελιωμένον ἄγχος τῶν ἐθνικοφρόνων ἑλλήνων. Οὐδεὶς ἐξεπλάγη λοιπὸν ἐκ τῶν ἀποκαλυφθέντων δυσοιώνων στοιχείων, εἰ μὴ μόνον οἱ μέχρι πρό τινος πορευόμενοι εἰς τὴν ὁδὸν τῆς μακαριότητος μὲ ὁδηγὸν τὸν πολικὸν ἀστέρα τῆς πιμελώδους πομφολυγοκρατίας καὶ μόνα ἐφόδια τὴν ἄφθονον ἀφέλειάν των καὶ τὰς παρωπίδας ἑνὸς κακοτοποθετημένου δημοκρατικοῦ πάθους. Δι' αὐτούς, τοὺς μόλις προσφάτως εἰσελθόντας εἰς τὸν ἄχαριν χῶρον τῆς πραγματικότητος, καὶ μὴ εἰσέτι ἐγκατασταθέντας ἐν αὐτῷ, οἱ ἐνδεικτικοὶ μέρους τῆς ἰσχύος τοῦ ἐγχωρίου συντροφισμοῦ ἀριθμοὶ θὰ πρέπει νὰ ἀποτελέσουν ἓν ἐπὶ πλέον στοιχεῖον ἐνοχοποιητικὸν τοῦ ἀτυχοῦς παρελθόντος των (ἐπομένως δὲ ἰσχυρότατον κίνητρον πρὸς ὀριστικήν, ἔμπρακτον μετάνοιαν), διότι δὲν εἶναι προϊὸν ἁπλῆς συμπτώσεως τὸ γεγονὸς ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἀγλαΐης κεντροδημοκρατίας ἐγιγαντώθη εἰς τὴν χώραν μας —ἐν ὀνόματι μιᾶς παρεξηγημένης φιλελευθερίας— ὁ ἰοβόλος κομμουνιστικὸς ὄφις.

ΔΥΣΟΙΩΝΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Ἐνώπιον τῆς πνιγηρᾶς ἀχλύος, ἣν κατοπτρίζουν οἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι ἀριθμοί, αἱ κατὰ καιροὺς πομπώδεις δηλώσεις τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου ὅτι χάρις εἰς αὐτὸν ὑπέστη καθίζησιν ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς ἀποκτοῦν ἕνα ἰδιάζοντα χαρακτῆρα... Καθίστανται κάτι μεταξὺ τερατολογίας καὶ μακαβρίου ἀστεϊσμοῦ. Διότι, κατὰ ποίαν λογικήν, ἡ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς κυβερνήσεώς του αὔξησις κατὰ 400% τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ξενοκινήτων ἀριστερῶν ὀργανώσεων, ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ὀπαδῶν τῆς κινήσεως «Λαμπράκη», ἡ ἔντασις τῆς δραστηριότητος —καὶ εἰς τομεῖς παρθένους μέχρι πρό τινος— τῶν ὑπερζήλων «συντρόφων», ἡ πλημμυρὶς τῶν ἐρυθρῶν ἐντύπων δύνανται νὰ ἑρμηνευθοῦν ὡς σημεῖα κάμψεως τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὸν τόπον μας; Μήπως κατὰ τὴν παπανδρεϊκὴν νοοτροπίαν ἡ δύναμις μιᾶς πολιτικῆς παρατάξεως εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογος τοῦ πλήθους τῶν μετεχόντων αὐτῆς καὶ τῆς ἐντάσεως τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀναπτυσσομένης δραστηριότητος; Ἢ μήπως ὁ τέως πρωθυπουργὸς θεωρεῖ ἀμελητέας τὰς ὀγκώδεις διαστάσεις, ἃς ἔχει λάβει ἡ ΕΔΑ καὶ τὰ ὑποκαταστήματά της ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, πιστεύων ὅτι οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ; Ἀναπάντητα, ἀσφαλῶς, ἐρωτήματα, διότι ὁ λαλίστατος κ. Παπανδρέου κατέπιεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν κατὰ τὰ ἄλλα παραγωγικωτάτην γλῶσσαν του εἴτε ἐξ ἐλλείψεως ταχυδακτυλουργικῶν ἐπιχειρημάτων εἴτε ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τοὺς εὐημεροῦντας πολυτίμους ἐν λαϊκῷ μετώπῳ συναδέλφους του. Ἴσως ὅμως ἀναλάβῃ ὁ υἱός του νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ὀξύμωρον καταφεύγων ἐκ νέου εἰς ἀφειδεῖς, σοβαροφανεῖς ἀερολογίας —διὰ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῶν (πανηγυρικῶς διαψευσθεισῶν ὑπὸ τῆς πραγματικότητος) θεωριῶν καὶ κομπασμῶν τοῦ πατρός— ὁμοίας πρὸς τὰς πάλαι χρησιμοποιηθείσας πρὸς δικαιολόγησιν τοῦ ὑποσκάφαντος τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας «ἐλεγχομένου πληθωρισμοῦ». Διότι καὶ ἐδῶ, ἄλλωστε, περὶ πληθωρισμοῦ πρόκειται, ἂν σκεφθῇ τις τὴν ἀπιθάνως ταχύρρυθμον αὔξησιν τῶν κομμουνιστικῶν ὀργανώσεων καὶ τῶν μελῶν αὐτῶν εἰς τόσον σύντομον χρόνον... Τί σημασίαν ἔχει ἂν οὗτος εἶναι «ἐλέγχων» (τὴν Ε.Κ. μόνον πρὸς τὸ παρόν...) καὶ ὄχι «ἐλεγχόμενος»; Μηδαμινήν, πράγματι.

ΕΛΕΓΧΩΝ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ

Ἐξησφάλισε, βεβαίως, ἡ κυβέρνησις προσφάτως —κατόπιν σκληρῶν προσπαθειῶν, ἀγῶνος ἀληθοῦς καὶ σωρείας διπλωματικοοικονομικῶν διαπραγματεύσεων 1.425 ἑκατομμύρια δραχμῶν ἐκ Γερμανίας, Καναδᾶ καὶ ἐκ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Νομισματικοῦ Ταμείου — τὸ ποσὸν ὅμως τοῦτο προορίζεται διὰ τὴν κάλυψιν τοῦ ἐλλείμματος, τὸ ὁποῖον ἄφησε τὸ πρόγραμμα δημοσίων ἐπενδύσεων τοῦ 1965, ὄχι διὰ τὴν χρηματοδότησιν τῶν προβλεπομένων διὰ τὸ

ΑΝΕΥ ΠΑΡΕΚΚΛΙΣΕΩΝ